

Casa Garrell

:: PERIÒDIES

Revistes de Modes
d'Art i de Sports ::

CARRER CLAVÉ, 51 : GRANOLLERS

Noveles, Comedies

La dòna magre i la dòna grassa

LA DÒNA MAGRE

La dòna magre, és peluda de tot arreu.

Aquella senyora que s'anunciava temps passat a «La Vanguardia» advertint que tenia una cavellera fins més avall de l'esquena, estem segurs que és una dòna flaca.

Si diu que és grassa, és mentida.

La dòna magre, menja molt i no s'engreixa.

Li plauen rabiosament els homes. Quan n'arreplega un, la dòna magre, esdevé una corda, que'l lliga i l'escanya.

Les seves dents, són coltells; els seus ulls, de serpent; la seva llengua... ai, la seva llengua!

Còm fer les lloances de la llengua d'una dòna magre?

I és que la pobriçsona crema per dintre.

Ella, prou dissimula; però t'aboques als ulls, a la boca, allà on s'iga... i dintre hi hà l'infern.

LA DÒNA GRASSA

La dòna grassa és un ventre; una d'elles ens assegurava que, en el melic, hi amagava un duro.

Els pits de la dòna grassa, sempre pengen; les cames de la tal senyora, sempre són primes.

Les cames ben fetes, Déu nostre Senyor, les ha guardades per a les donzelles com fideus.

La dòna grassa de ciufat, sempre va en franvia, i en